

Sygn. akt VII U 1003/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Włodzimierz Czechowicz

Protokolant: st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 lutego 2017 r. w Warszawie

sprawy A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 5 maja 2016 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1003/16

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., decyzją z dnia 5 maja 2016 r., znak: (...), odmówił ubezpieczonej A. S. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji ww. organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu wskazał, że orzeczeniem z dnia 7 kwietnia 2016 r. Komisja Lekarska ZUS uznała odwołującą za osobę całkowicie niezdolną do pracy i samodzielnej egzystencji na okres do dnia 31 grudnia 2016 r. Podniósł jednak, że odwołująca nie spełniła warunku, o którym mowa w art. 57 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2017 r. poz. 2 ze zm.), albowiem nie posiada wymaganego stażu okresu składkowego i nieskładkowego, a niezdolność do pracy nie powstała w czasie 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku o przyznanie świadczenia, tj. w okresie od dnia 30 października 2005 r. do dnia 29 października 2015 r. odwołująca nie udokumentowała okresów składkowych, natomiast w dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy, tj. od dnia 24 maja 2005 r. do dnia 23 maja 2015 r. udokumentowała 5 miesięcy i 4 dni okresów składkowych oraz 3 lata okresów nieskładkowych, które podlegają ograniczeniu do 1/3 okresów składkowych, a więc wynoszą 1 miesiąc i 22 dni. Udowodniony okres składkowy i nieskładkowy w dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy wynosi zatem 6 miesięcy i 26 dni, natomiast udokumentowany staż ogólny wynosi 3 lata, 7 miesięcy i 29 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 2 miesiące i 20 dni okresów nieskładkowych, tj. łącznie 4 lata, 10 miesięcy i 19 dni (decyzja z dnia 5 maja 2016 r., znak: (...)) – dokumentacja zgromadzona w aktach rentowych odwołującej).

Ubezpieczona A. S., w dniu 9 czerwca 2016 r. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., wydanej w dniu 5 maja 2016 r., znak: (...), odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wskazała, że decyzja jest krzywdząca i niesprawiedliwa. Jej zdaniem, powoływanie się przez organ rentowy na brak wymaganego okresu składkowego nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, albowiem Zakład Ubezpieczeń Społecznych, jako datę początkową powstania u niej niezdolności do pracy błędnie przyjął dzień 24 maja 2015 r., tj. dzień poprzedzający przeprowadzenie u niej zabiegu operacyjnego, podczas, gdy jej choroba, skutkująca wskazaną niezdolnością, rozwijała się na przestrzeni kilku lat. Na tej podstawie odwołująca zwróciła się o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie na jej rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odwołanie z dnia 9 czerwca 2016 r. k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., w dniu 6 lipca 2016 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy powtórzył argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, wskazując, że ubezpieczona została w toku postępowania skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 7 kwietnia 2016 r. uznała, że jest ona całkowicie niezdolna do pracy na okres do dnia 31 grudnia 2016 r. Jako datę powstania całkowitej niezdolności do pracy, Komisja Lekarska ZUS wskazała dzień 24 maja 2015 r. Stwierdziła także, że odwołująca jest niezdolna do samodzielnej egzystencji do dnia 31 grudnia 2016 r., wskazując, jako datę powstania tej niezdolności dzień 14 sierpnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił, że odwołująca nie spełnia warunku z art. 57 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem nie posiada wymaganego stażu okresu składkowego i nieskładkowego, a niezdolność do pracy nie powstała w czasie 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku o przyznanie świadczenia, tj. w okresie od dnia 30 października 2005 r. do dnia 29 października 2015 r. odwołująca nie udokumentowała okresów składkowych, natomiast w dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy, tj. od dnia 24 maja 2005 r. do dnia 23 maja 2015 r. udokumentowała 5 miesięcy i 4 dni okresów składkowych oraz 3 lata okresów nieskładkowych, które podlegają ograniczeniu do 1/3 okresów składkowych, a więc wynoszą 1 miesiąc i 22 dni. Udowodniony okres składkowy i nieskładkowy w dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy wynosi zatem 6 miesięcy i 26 dni, natomiast udokumentowany staż ogólny wynosi 3 lata, 7 miesięcy i 29 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 2 miesiące i 20 dni okresów nieskładkowych, tj. łącznie 4 lata, 10 miesięcy i 19 dni. Na tej podstawie organ rentowy odmówił odwołującej przyznania na jej rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 6 lipca 2016 r. k. 3-4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. S., urodzona w dniu (...), w latach 1991-1993 była zatrudniona w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.. Następnie w okresie od dnia 31 grudnia 1998 r. do dnia 1 sierpnia 1999 r. ubezpieczona świadczyła pracę w Spółce (...) S.A. z siedzibą w W., a w okresie od dnia 1 września 1999 r. do dnia 1 lutego 2000 r. pracowała w Spółce (...). W okresie od dnia 27 sierpnia 2001 r. do dnia 1 kwietnia 2003 r. ubezpieczona pracowała w Banku (...) S.A. w Centrali, a w okresie od dnia 5 grudnia 2003 r. do dnia 1 czerwca 2004 r. była zatrudniona w (...) Spółce Jawnej w oparciu o umowę zlecenia. Z kolei w okresie od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 10 kwietnia 2005 r. ubezpieczona pracowała na rzecz K. K., a w okresie od dnia 8 listopada 2003 r. do dnia 27 października 2005 r. była zarejestrowana w Powiatowym Urzędzie Pracy w charakterze osoby bezrobotnej. Ogólny staż pracy A. S. wynosi 3 lata, 7 miesięcy i 29 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 2 miesiące i 20 dni okresów nieskładkowych, tj. łącznie 4 lata, 10 miesięcy i 19 dni (informacja dotycząca okresów składkowych i nieskładkowych – dokumentacja zgromadzona w aktach rentowych odwołującej).

A. S., w dniu 30 października 2015 r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. Do powyższego wniosku odwołująca dołączyła kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych, w którym wskazała na poszczególne okresy zatrudnienia (wniosek o rentę z dnia 30 października 2015 r., informacja dotycząca okresów składkowych i nieskładkowych – dokumentacja zgromadzona w aktach rentowych odwołującej).

W toku postępowania wyjaśniającego odwołująca została skierowana na badanie lekarskie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 17 grudnia 2015 r. uznał, że A. S. jest całkowicie niezdolna do pracy na okres do dnia 31 grudnia 2016 r. Jako datę powstania całkowitej niezdolności do pracy, Lekarz Orzecznik ZUS wskazał dzień 24 maja 2015 r. Stwierdził także, że odwołująca jest niezdolna do samodzielnej egzystencji do dnia 31 grudnia 2016 r., wskazując, jako datę powstania tej niezdolności dzień 14 sierpnia 2015 r. Powyższe ustalenia zostały potwierdzone w kolejno wydany orzeczeniu przez Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 7 marca 2016 r., a następnie także przez Komisję Lekarską ZUS w orzeczeniu z dnia 7 kwietnia 2016 r. (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 17 grudnia 2015 r., orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 7 marca 2016 r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 7 kwietnia 2016 r. – dokumentacja zgromadzona w aktach rentowych odwołującej).

W oparciu o powyższe orzeczenie na mocy decyzji z dnia 5 maja 2016 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wskazał, że orzeczeniem z dnia 7 kwietnia 2016 r. Komisja Lekarska ZUS uznała odwołującą za osobę całkowicie niezdolną do pracy i samodzielnej egzystencji na okres do dnia 31 grudnia 2016 r. Podniósł jednak, że odwołująca nie spełniła warunku, o którym mowa w art. 57 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2017 r. poz. 2 ze zm.), albowiem nie posiada wymaganego stażu okresu składkowego i nieskładkowego, a niezdolność do pracy nie powstała w czasie 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku o przyznanie świadczenia, tj. w okresie od dnia 30 października 2005 r. do dnia 29 października 2015 r. odwołująca nie udokumentowała okresów składkowych, natomiast w dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy, tj. od dnia 24 maja 2005 r. do dnia 23 maja 2015 r. udokumentowała 5 miesięcy i 4 dni okresów składkowych oraz 3 lata okresów nieskładkowych, które podlegają ograniczeniu do 1/3 okresów składkowych, a więc wynoszą 1 miesiąc i 22 dni. Udowodniony okres składkowy i nieskładkowy w dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy wynosi zatem 6 miesięcy i 26 dni, natomiast udokumentowany staż ogólny wynosi 3 lata, 7 miesięcy i 29 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 2 miesiące i 20 dni okresów nieskładkowych, tj. łącznie 4 lata, 10 miesięcy i 19 dni (decyzja z dnia 5 maja 2016 r., znak: (...) – dokumentacja zgromadzona w aktach rentowych odwołującej).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, A. S. złożyła odwołanie do tut. Sądu inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 9 czerwca 2016 r. k. 2 a.s.).

W toku postępowania Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: onkologa i gastroenterologa celem ustalenia, czy odwołująca się jest osobą zdolną, czy też całkowicie lub częściowo niezdolną do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności, czy jest to niezdolność trwała, czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, oraz do wskazania na czym polegała zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego, jeżeli taka nastąpiła (postanowienie z dnia 18 lipca 2016 r. k. 7 a.s.).

W opinii z dnia 2 września 2016 r. biegły sądowy z zakresu chorób wewnętrznych i gastroenterologii dr med. S. O. rozpoznał u odwołującej stan po leczeniu chirurgicznym, chemio i radioterapii z powodu raka odbytnicy z wylonioną ileostomią. Biegły wskazał, że z całą pewnością ww. schorzenie wystąpiło u odwołującej wcześniej, ponieważ typowo rak jelita grubego rozwija się przez kilka lat, nie powodując całkowitej niezdolności do pracy od początku choroby, jednakże schorzenie to przebiega indywidualnie u różnych chorych, natomiast w aktach sprawy brak jest dokumentacji świadczącej o stanie zdrowia badanej. Na podstawie analizy dostępnej dokumentacji medycznej biegły stwierdził, że najprawdopodobniej całkowita niezdolność do pracy wystąpiła u odwołującej wcześniej, jednak nie da się tego terminu ustalić, dlatego należy przyjąć datę rozpoczęcia leczenia szpitalnego za początek całkowitej niezdolności do pracy. Okresowy charakter niezdolności do pracy został natomiast ustalony ze względu na trudny do przewidzenia dalszy przebieg choroby. W konkluzji opinii biegły podkreślił zatem, że odwołująca jest osobą całkowicie niezdolną do pracy od dnia 25 maja 2015 r., jednakże jest to niezdolność okresowa do dnia 31 grudnia 2016 r. (opinia biegłego sądowego z zakresu chorób wewnętrznych i gastroenterologii dr med. S. O. z dnia 2 września 2016 r. k. 19-20 a.s.).

W opinii z dnia 17 grudnia 2016 r. biegły sądowy z zakresu onkologii klinicznej J. B. wskazał, że w badaniu przedmiotowym i podmiotowym nie stwierdził występowania u odwołującej jawnych objawów wznowy – progresji schorzenia onkologicznego. Wskazał, że chora przebyła skojarzone leczenie chirurgiczne – onkologiczne i aktualnie jest w obserwacji. Rokowanie jest natomiast adekwatne do typu schorzenia i jego stopnia zaawansowania. W konkluzji opinii biegły zgodził się z opinią Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 7 kwietnia 2016 r., wskazując, że odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy od dnia 24 maja 2015 r. do końca 2016 r. Po tym okresie niezbędne jest wykonanie dalszych badań diagnostycznych (opinia biegłego sądowego z zakresu onkologii klinicznej J. B. z dnia 17 grudnia 2016 r. k. 28 a.s.).

Do powyższych opinii żadna ze stron nie zgłosiła zastrzeżeń (protokół rozprawy z dnia 22 lutego 2017 r. k. 44-47 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującej. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu chorób wewnętrznych i gastroenterologii dr med. S. O. (k. 19-20 a.s.) i z zakresu onkologii klinicznej J. B. (k. 28 a.s.) celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującej. W ocenie Sądu Okręgowego wnioski zawarte w sporządzonych opiniach należy podzielić w całości. Opinie zostały bowiem wydane po przeprowadzeniu szczegółowego badania przedmiotowego odwołującej i wnikliwej analizie całości dokumentacji medycznej zawartej zarówno w aktach sądowych, jak i aktach rentowych ubezpieczonej. Opinie sporządzone przez biegłych sądowych są wyczerpujące, a także zostały sporządzone w sposób jasny i logiczny oraz nie pozostawiają wątpliwości, co do dokładnego określenia stanu zdrowia odwołującej. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 5 maja 2016 r., znak: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2017 r. poz. 2 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonej, która spełnia łącznie następujące przesłanki:

1. jest niezdolna do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt. 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 57 ust. 2 ustawy).

Stosownie do treści art. 58 ust. 1 ww. ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt. 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;

- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Według ust. 2 okres, o którym mowa w ust. 1 pkt. 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej. Stosownie zaś do ust. 3, jeżeli ubezpieczony nie osiągnął okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w ust. 1, warunek posiadania wymaganego okresu uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat albo w ciągu 6 miesięcy po ukończeniu nauki w szkole ponadpodstawowej, ponadgimnazjalnej lub w szkole wyższej oraz do dnia powstania niezdolności do pracy miał, bez przerwy lub z przerwami nieprzekraczającymi 6 miesięcy, okresy składkowe i nieskładkowe. Ust. 4 stanowi natomiast, że przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący, co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ww. ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy dokonuje w formie orzeczenia Lekarz Orzecznik ZUS. Od orzeczenia Lekarza Orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS. Komisja Lekarska rozpatrując sprzeciw lub zarzut wadliwości, dokonuje w formie orzeczenia oceny niezdolności do pracy i jej stopnia oraz trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy. Orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie Komisji Lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 1 pkt. 1 oraz art. 14 ust. 2a, 2e, 2f i ust 3 cytowanej ustawy).

W świetle ww. przepisów zasadniczą kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, od której zależała skuteczność odwołania A. S. było ustalenie, w jakim okresie powstała u niej całkowita niezdolność do pracy. Zdaniem organu rentowego, niezdolność ta powstała w dacie rozpoczęcia leczenia szpitalnego, tj. w dniu 24 maja 2015 r. i ma charakter okresowy – jej trwanie przewiduje się na okres do dnia 31 grudnia 2016 r.

Na okoliczność powyższego, Sąd Okręgowy dopuścił w sprawie dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu chorób wewnętrznych i gastroenterologii oraz onkologii klinicznej. Biegli z zakresu chorób wewnętrznych i gastroenterologii - dr med. S. O. oraz onkologii klinicznej – J. B., po przeprowadzeniu badania odwołującej oraz zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dotyczącą stanu jej zdrowia, zdiagnozowali u niej stan po leczeniu chirurgicznym, chemio i radioterapii z powodu raka odbytnicy z wyłonioną ileostomią. Zdaniem biegłych, stwierdzone schorzenia czynią opiniowaną całkowicie niezdolną do pracy od dnia 24 maja 2015 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. W uzasadnieniu swojej opinii biegli sądowi wskazali, że zgadzają się z opinią orzeczników ZUS. Zazaczyli, iż z całą pewnością ww. schorzenie wystąpiło u odwołującej wcześniej, albowiem typowo rak jelita grubego rozwija się przez kilka lat, nie powodując całkowitej niezdolności do pracy od początku choroby, jednakże schorzenie to przebiega indywidualnie u różnych chorych, natomiast w aktach sprawy brak jest dokumentacji świadczącej o stanie zdrowia badanej z tamtego okresu. Z tego powodu brak jest podstaw do uznania wcześniejszego powstania niezdolności do pracy. Zdaniem lekarzy, deklaracje odwołującej na ten temat nie są wystarczające do uznania istnienia tej niezdolności we wskazywanym przez nią okresie. Na podstawie analizy dostępnej dokumentacji medycznej biegli stwierdzili, że najprawdopodobniej

całkowita niezdolność do pracy wystąpiła u odwołującej wcześniej, jednak nie da się tego terminu ustalić, dlatego też należy przyjąć datę rozpoczęcia leczenia szpitalnego za początek całkowitej niezdolności do pracy. Okresowy charakter niezdolności do pracy został natomiast ustalony ze względu na trudny do przewidzenia dalszy przebieg choroby i określony na dzień 31 grudnia 2016 r. ze wskazaniem, że po tej dacie zachodzi konieczność wykonania dalszych badań specjalistycznych.

Zdaniem Sądu opinie wydane w dniu 2 września 2016 r. i 17 grudnia 2016 r. mogą stanowić podstawę do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Zostały bowiem wydane przez biegłych lekarzy o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych u odwołującej jednostek chorobowych. Biegli dokonali analizy zebranej w sprawie dokumentacji medycznej, przeprowadzili wywiad oraz badanie odwołującej. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski, jakie znajdują się w opiniach są rzeczowe, spójne i logiczne, dlatego też zasługują na uwzględnienie. Wobec ww. wyników badania przedmiotowego należy zdaniem Sądu podzielić ustalenia biegłych sądowych o dacie powstania niezdolności do pracy A. S., tym bardziej, że żadna ze stron nie wniosła do ww. opinii zastrzeżeń. W szczególności zastrzeżeń nie zgłaszała odwołująca, która nie była także obecna na rozprawie w dniu 22 lutego 2017 r.

Należy wskazać, że poza sporem było to, że odwołująca się jest całkowicie niezdolna do pracy. Postępowanie dowodowe wykazało jednak, że niezdolność ta powstała w dniu 24 maja 2015 r., co zostało już wcześniej ustalone podczas badania lekarskiego przed organem rentowym. Powołani w sprawie biegli sądowi w opinii podnieśli, iż na podstawie załączonej dokumentacji medycznej nie są w stanie stwierdzić, czy odwołująca przed tym dniem była niezdolna do pracy. Należy też podkreślić, że odwołująca się do ww. ustaleń nie wniosła żadnych zastrzeżeń. Nie zgłaszała też żadnych wniosków dowodowych, ani nie złożyła nowej dokumentacji medycznej.

Zaskarżona decyzja organu rentowego z dnia 5 maja 2016 r. jest więc zgodna z przepisami obowiązującego prawa, albowiem przesłanką uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy jest m.in. wykazanie 5 – letniego okresu ubezpieczenia w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Z akt organu rentowego wynika, że w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku o przyznanie świadczenia, tj. w okresie od dnia 30 października 2005 r. do dnia 29 października 2015 r. odwołująca nie udokumentowała okresów składkowych, natomiast w ostatnim dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy, tj. w okresie od dnia 24 maja 2005 r. do dnia 23 maja 2015 r. udokumentowała jedynie 5 miesięcy i 4 dni okresów składkowych oraz 3 lata okresów nieskładkowych, które podlegają ograniczeniu do 1/3 okresów składkowych, a więc wynoszą 1 miesiąc i 22 dni. Udowodniony okres składkowy i nieskładkowy w dziesięcioleciu przed dniem powstania niezdolności do pracy wynosi zatem 6 miesięcy i 26 dni. Odwołująca nie udowodniła także łącznie 25 lat okresów składkowych, albowiem udokumentowany staż ogólny wynosi 3 lata, 7 miesięcy i 29 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 2 miesiące i 20 dni okresów nieskładkowych, tj. łącznie 4 lata, 10 miesięcy i 19 dni.

Organ rentowy prawidłowo ustalił zatem, że odwołująca nie spełnia przesłanek do przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie A. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 5 maja 2016 r., znak: (...), o czym orzekł w sentencji wyroku.